

„Saa veed du ikke, at Karl May nu ogsaa har meldt sig til Konkurrencen. Det proklameres med Pauker og Basuner i alle Bladene. Hvormange har vi nu hørt om? Det kan vist ikke være mindre end otte-ni Stykker. Det bliver efterhaanden en livlig Galopbane.“

„Men er Karl May Portrætmaler?“

„Han er alt, kære! Du husker maaske, at han ifjor optraadte som genial Billedhugger. Det var et almindeligt Stykke Pottemagerarbejde, som enhver ikke altfor fummelfingret Lædreng kunde gjort ham efter. Men hans Venner i Pressen — en Skraalhals som tykke Møller f. Eks. — hujede det op til en Verdensbegivenhed, og Folk gik som sædvanlig i Gyngen. — Jo, Karl May er klog!“

„Naa ja, lad ham nu være, Karsten! . . . Sig mig, er du stadig tilfreds med dit Atelier?“

„Ja, — Lyset er godt. Imorgen bliver jeg færdig med Installationen, og iovermorgen tager jeg fat.“

„Saa kommer jeg derhen! Ganske bestemt! Jeg vil se dig gøre det første Penselstrøg.“

„Den Naadige skal faa Lov til selv at gøre det. Med højstegen Haand skal du indvie Lærredet. Og saa vil vi for en Gangs Skyld være overtroiske og bede til Guderne, at det maa bringe Held.“

„Sæt dig lidt herhen, min Ven! Du gaar saa urolig omkring,“ bad Jytte.

Mens Skumringen voksede, sad de med hinanden i Haanden og smaasnaktede ved Lyset af de glødende Kokes, der bredte et stærkere og stærkere Brandskær ud over Stuen.

Jytte sad lænet til Siden med halvlukkede Øjne og saae ned i Ilden.

„Sig mig, Karsten,“ sagde hun engang efter en længere Pavse, „tror du, at der i vore Dage er Mennesker, som dør af ulykkelig Kærlighed? Jeg mener ikke, om de i et Anfald af Fortvivlelse eller Jalousi tager Livet af sig. Det læser man jo om hver Dag. Men tror du, at der kan være Folk, der hentæres af Kærlighed som af en dødelig Sygdom?“